

триста души — цѣрни турци,
цѣрни турци — анадолци
да я зематъ за царица...

Споредъ едно предание бѣла Стана била самата владѣтелка на крепостъта. Тя упорито се съпротивявала на турцитѣ да я взематъ. Но тѣ измислили една хитростъ да преминатъ съ гемеитѣ си препрѣчената жезлна верига на входа на залива и се вмъкнали вътре въ крепостъта. Хубавата българка била насила отвлѣчена, както пѣсенъта ѝ по-натѣкъ реди:

...Отишли сж и я взели.
Турили я въ гемийката,
лѣзнали я по морето.
Най-голѣмиятъ ѝ думаше:
— мари Стано, бѣла Стано,
обърни се, та погледни:
вашто село огънь гори,
вашто село, вашта кжца!

А тя съкрушена и отчаяна отъ станалото, отговорила на турчина:

— Нека гори: да изгорятъ
моя майка и мой баща!
Че си бѣхме деветъ брата,
деветъ брата, деветъ сестри;
вси дадоха въ наше село,
въ нашто село — наша вѣра,
наша вѣра — на българи;
менъ дадоха друга вѣра,
друга вѣра на — турчина!

Така бѣла Стана била отведена като скжпъ даръ на султана въ Цариградъ. Изненаданъ и възхитенъ отъ рѣдката хубостъ на тая българка, султанътъ ѝ предложилъ като първа награда: веднага да изпълни първото ѝ най-съкровено желание. А тя, дъщерята на изстрадала Странджа, истински обичаща своя беденъ народъ, не се съблазнила ни отъ султанскитѣ дворци, ни отъ скжпоценноститѣ, съ които я отрупали. За изненада на